

begge Rigsdagens Afdelingers Stilling tidligere. Det var nemlig en Forudsætning — og det er heller ikke bestridt — at disse Sager først skulde ordnes gennem en Forhandling her, naar vi havde faaet Kommissionsbetænkningen. Den have vi ikke faaet, og følgelig synes det mig — og Tinget har jo haft samme Mening hidtil — at vi maa vente et Aar, inden vi gøre denne Sag færdig. Nu er der jo blevet indvendt, at man i 1896, da Loven blev vedtagen, gik ud fra, at Revision skulde finde Sted inden 5 Aars Forløb; hvis ikke faldt Loven væk, saa blev der ingen Lov mere, og saa maatte Ministeren have samme Myndighed som hidtil. Ja, se det var i alt Fald for det første ikke Forudsætningen her, at Loven skulde falde væk. Man gik her ud fra, at naar Lovgivningsmagten enedes om at bringe disse Spørgsmaal ind under sit Omraade, vilde der ikke være Tale om, at de nogen Sinde vilde gaa bort fra dette Omraade mere. Det var Forudsætningen herfra, det er sikkert nok; og jeg gad egentlig ogsaa først se det, inden jeg vil tro det, at Ministeren vilde ønske en Tilstand, hvorefter det blev overladt til ham at fastsætte Taksterne. At komme ind paa noget saadant, vilde ikke alene være ubehageligt for den højtærede Minister selv — det kan godt være, at han har den modsatte Mening nu, men jeg er vis paa, at det vilde blive en ubehagelig Historie for den højtærede Minister — men det vilde ogsaa, synes mig, være en Mistillidserklæring til Lovgivningsmagten. Man maa dog gaa ud fra, at naar en Sag først er ordnet her fra Lovgivningsmagtens Side, sker der i denne Sag ikke noget nyt, inden Lovgivningsmagten enes om, hvad der skal ske, vi faa ikke ny Takster, inden Lovgivningsmagten enes derom. Det maa dog være den naturlige Maade at tage denne Sag paa. Nu har jeg hørt i Gaar — Referat foreligger jo ikke — at den højtærede Minister i Landstinget skal have sagt, at han, forudsat, at der ingen Lov kommer, vil vente i 3 Maaneder paa Kommissionens Betænkning, inden han giver sig til at udstede andre Takster. Jeg ved ikke, hvad dette skal betyde. Thi det er jo sikkert nok, at, fordi der foreligger en Betænkning fra Kommissionen, derfor har

jo den højtærede Minister hverken mere eller mindre Myndighed til at fastsætte Takster og ved sig slet ikke i mindste Maade mere i Overensstemmelse med Lovgivningsmagten af den Grund, at han først fastsætter Taksterne, efter at Kommissionsbetænkningen er fremkommen. Meningen var jo, at Kommissionsbetænkningen skulde afgives til den samlede Lovgivningsmagt, og at denne saa skulde tage sin Bestemmelse. Hvis Ministeren fastsætter Takster paa egen Haand, efter hvad der kan fremkomme i en Kommissionsbetænkning, er Folketinget ikke i mindste Maade bunden til noget saadant; aldeles ikke. Og hvis han fastsætter Takster efter det Forslag, vi her have liggende for os, ere vi heller ikke bundne dertil, thi efter min Overbevisning er det, som her er foreslaaet, ikke den rigtige Maade at gaa frem paa, det har jeg allerede tidligere sagt. Jeg er ikke nogen Modstander af forhøjede Takster, men jeg er en Modstander af, hvad der her er foreslaaet. Jeg mener ikke, at det skal ordnes paa denne Maade, men det skal jeg ikke komme ind paa nu i dette Øjeblik.

Vi staa altsaa her over for en Udtalelse af Ministeren om, at han vil give sig til at fastsætte Takster uden at være i Overensstemmelse med den samlede Lovgivningsmagt. Det synes mig at være et meget daarligt Varsel for, at dette Ministerium vil søge at skaffe Fred her i Landet. Jeg synes, at det varsler om, at dette Ministerium vil gøre sit til, at der kan blive endnu mere Ufred i Landet, end der har været hidtid, og jeg vilde ønske, at den ærede Minister allerede her under denne Forhandling vilde erklære, at han i Tilfælde af, at der ikke bliver nogen Lov — hvad der jo for øvrigt meget godt kan blive endnu — vilde blive staaende paa den bestaaende Tilstand, indtil Lovgivningsmagten enedes om en anden. Det vilde være det naturligste Standpunkt for en Minister, hvis han mener, at det er bedst at være i Overensstemmelse ued den samlede Lovgivningsmagt og ikke at faa flere Stridsspørgsmaal rejst i Landet, end der har været hidtid. Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale det høje Ting at vedtage det foreliggende Ændringsforslag.